

[Niels Frederiksen.]

besidderne, saa kunde det dog maaske ogsaa være betimeligt i samme Forbindelse at anføre, at de offentlige Udgifter, der afholdes af Ejendomsskatterne, er i meget stor Udstrækning, kommunalt og amtligt, anvendt til at forbedre de Færdselsveje ude i Landet, som er nødvendiggjort af den moderne Trafik, og hvis værdiforøgende Virkning til syvende og sidst bundfælder sig i højere Ejendomspriser og større Værdiforøgelse, baade driftsmæssigt og i Retning af Bekvemmelighed, for de Ejendomsbesiddere rundt om i Landet, der tager Fordelen af de værdiskabende Virkninger. Derfor tror jeg, at man baade her og der skal prøve at overveje Virkningerne af det, man foretager sig, af den Lovgivning, man gennemfører, og ikke standse ved det første Stade.

Saa spurgte den højtærede Landbrugsminister, hvorfor vi ikke i Udvalget og i det radikale Venstres Forslag havde været saa modige at medtage Hypotekbankprioriteterne, og Ministeren fremsatte i den Forbindelse nogle ironiske Bemærkninger om mit Mod, der efter Ministerens Mening sikkert stammede fra Ukyndighed. Maa jeg anføre følgende Begrundelse: Vi undtog Kreditforeningsgælden og de umyndiges Midler, fordi vi ikke anser Gældsforholdene her i Landet for at være af en saadan Art, at det at medtage dem vilde have nogen praktisk Betydning. Vi anser det for givet, at de Førsteprioriteter, som de danske Kreditforeninger har i danske Landejendomme, den Dag i Dag er bombesikre, og det vilde ikke være klogt eller rigtigt — da det jo drejer sig om internationale Handelspapirer —, om man ikke udtrykkeligt i Loven anfører, at de er undtagne, eftersom det i Realiteten intet betyder i Forbindelse med den Lovordning, vi foreslaar. For Hypotekbankobligationernes Vedkommende ligger Forholdet lidt anderledes. Disse Obligationer indeholder ikke alene en Forpligtelse for den enkelte Laantager til at indfri og forrente dem, men der er foruden Pantet i Ejendommen en Kaution, som bestaar i den solidariske Garanti for Hypotekbankobligationerne. Og dér kommer vi ind paa et helt andet Omraade, det nemlig, at man ved en Akkordlovgivning herom vilde berøve Kreditorer de

Rettigheder, der endnu var Sikkerhed for; man kan sammenligne denne Prioritering med den, hvorfor der er Kaution. Den højtærede Landbrugsminister maa derfor forstaa, at naar man gør denne Undtagelse, er det ud fra det Ønske, at ikke nogen skal give Afkald paa en Pantegæld, et Tilgodehavende, hvorfor der er Sikkerhed, og som vedkommende Mand ved Hjælp af den Sikkerhed er i Stand til at betale. Dér ligger Grænsen.

Jeg har blot villet anføre dette som Begrundelse og maa sige, at denne Afgørelse ikke skyldes manglende Mod; jeg haaber ogsaa, det høje Ting vil indrømme, at det heller ikke er manglende Kyndighed, der har gjort, at man indenfor det Udvalgs-mindretal, hvoraf jeg var Medlem, har truffet denne Afgørelse og foreslaaet denne Grænse. Jeg kan ikke tilbageholde det Ønske, at jeg vilde være glad, om den højtærede Statsminister vilde vise mere Mod, naar det gælder en Lovgivning, som tager Sigte paa den store Kapital, der i Øjeblikket er den mest truende Fare for det danske Landbrug, og som i Øjeblikket staar med en Førsteret i de danske Landbrugeres Arbejde og Dygtighed. Mod i denne Retning, det indrømmer jeg, skal der til, men jeg vil, at hvis den højtærede Statsminister vilde vise en modig Adfærd overfor den Fare, der i saa Henseende truer det danske Landbrug, saa vilde mange Tusinde Landbrugere i Danmark takke ham derfor.

Dernæst nævnte den højtærede Minister Kautionisternes Stilling ved en Ordning som den af os foreslaaede. Det er efter min Opfattelse overdreven Frygt at mene, at et Lovforslag som det, der er foreslaaet af det radikale Venstre og af det Mindretal i Landbrugsudvalget, som jeg tilhører, vilde medføre et Sammenbrud, et Kaos af uoverskuelig Rækkevidde; det tror jeg ikke passer. Jeg tror derimod, man vilde opnaa visse Afgørelser, som alle Parter i Virkeligheden var vel tjent med. Tror den højtærede Landbrugsminister mon, at Forholdet stiller sig saaledes ude i det praktiske Liv, at den Dag en Landbruger melder til en Bank eller et Pengeinstitut, at han ikke længere kan klare sine Forpligtelser, at vedkommende Pengeinstitut saa ikke gør sin Ret gældende overfor Kautionisterne? Jeg for mit Vedkommende har aldrig